

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Nefalšovaná
kočka.PDB

PDB Name: j
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.1.2007
Modification Date: 14.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TERRY PRATCHETT
& GRAY JOLLIFEE

NEFALŠOVANÁ

KOČKA

aneb

Kampaň za Opravdové kočky

napsal
Terry Pratchett

nakreslil
Gray Jolliffée

TALPRESS

Praha 1993

Text © Terry and Lyn Pratchett 1989
Translation © Tomáš Hrách 1993
First published by Victor Gollancz Ltd, London 1989

Všechna práva vyhrazena

ISBN 80-85609-19-3

VĚNOVÁNÍ

Tak dobře.
Nezbývá než se přiznat.
I když se v této knize tvrdí,
že kočky by měly mít krátká jména,

kteřá by vám nevadilo vyřvávat o půlnoci
na ulici,
je Nefalšovaná kočka věnována
Oidipovi.
Opravdovější než on snad ani neexistují.

Kampaň za Opravdové kočky

V dnešní době si spousta lidí zvykla na nezáživné, konzumní koč-ky, které sice mohou kypět zdravím a vitamíny, ale přitom nesahají ani po kotníky starým dobrým kočkám našeho mládí. Cílem Kampa-ně za Opravdové kočky je pomoci lidem rozeznat Opravdovou kočku od ostatních a tomuto účelu je věnována i tato kniha.

Jistě. Jak tedy poznám Opravdovou kočku?

Snadno. Spoustu práce za vás už udělala příroda. Většinu oprav-dových koček poznáte na první pohled: například všechny kočky, jejichž hlava vypadá, jako by ji někdo strčil do svěráku a párkrát do ní praštil kladivem, jsou Opravdové kočky. Kočky s ušima, které vyhlížejí, jako by je někdo opracoval nůžkami na plech, jsou také opravdové kočky. A skoro každý nečistokrevný a nevykleštěný ko-cour je Opravdový - s tím, že čím déle se vám poflakuje po domě, stává se Opravdovějším a ještě Opravdovějším, až bude Nejopravdo-vějším na celém světě. Kočky s hustými načechranými chlupy nejsou nutně neOpravdové; pokud však vytrvale pózuji před kamerou a s výrazem uražené ješit-nosti doporučuji cokoli, co "by kočky kupovaly", svou Opravdovost tím značně zpochybňují.

Aha. Takže kočky v reklamách nejsou opravdové?

To, že se objeví v televizní reklamě, ještě neznamená, že kočka není Opravdová - těžko může někomu zabránit, aby ji nenacpal do nějaké podivné konstrukce polepené kobercem a nenatáčel ji, jak nervózně vykukuje z vystřiženého otvoru. V takovém případě je roz-hodující chování samotné kočky. Kupříkladu, když před neOpravdovou kočku postavíte řadu misek s různými značkami žrádla, poslušně si vybere tu od sponzora rekla-my i přesto, že ty ostatní nejsou obohaceny vyjetým motorovým ole-jem. Naproti tomu Opravdová kočka se okamžitě vrhne na to nej-dražší žrádlo, roztáhá ho po celém studiu, s provinilým (a potěšeným) výrazem ho sežere, ochutná ještě několik dalších, radostně vyběhne na záda kameramanovi a pak zaleze pod redaktorský stolec, kde se pozvrací. Když jí pak její majitelé nakoupí několik beden toho zatra-ceného svinstva, už se ho ani nedotkne.

Opravdové kočky nikdy nenosí mašličky (na rozdíl od motýlků - viz seriálové kočky).

Také se neobjevují na vánočních pohlednicích.

Ani se nehoní za ničím, co má na sobě zvoneček.

Opravdové kočky nenosí obojky; někdy ovšem na sebe nechají navléci šatičky pro panenku, načež sedí s debilním výrazem v obličeji a pozorně sledují své okolí, aby se nakonec jediným mocný skokem vyvlékly z kočárku, čepičky i zástěrky najednou.

Opravdové kočky nejsou ani jednoznačně sebevědomé, ani jedno-značně neurotické. Jsou tak trochu obojí, úplně jako opravdoví lidé.

Opravdové kočky vám klidně snědí pudink, drůbky, máslo a vů-beć cokoli, co necháte na stole, pokud nabudou dojmu, že jim to pro-jde. Opravdové kočky zaregistrují zvuk otevírané ledničky i na vzdá-lenost několika pokojů.

I když je to diskutabilní, někteří konzervativní členové KOK tvrdí, že Opravdové kočky nechodí do kočičích útulků, když jejich majitelé odjedou na dovolenou, ale nechávají se krmit sousedy. Také se má za to, že Opravdová kočka vám nikam nepojede v košíku nebo proutěné kličce. Víte, ono je to složitější. Samozřejmě, že svobodná výměna názorů je základem demokracie, nicméně zároveň bych rád připomněl některým odvažnějším členům Kampa-ně škody způsobené Dis-kusí o prostředcích proti blechám (1985), Debatou o uklízení po koč-ce (1986) a hlavně pak neblahým střetem z roku 1987, který vešel do dějin jako Miskový incident. Jak jsem již tehdy prosazoval, ideální Opravdová kočka pochopitelně žere ze starého kastrolu se zbytky posledního jídla, nebo spíše z podlahy vedle něj, avšak Opravdovost kočky spočívá v tom, co dělá sama, a ne v tom, co dělají druzí. Ně-kteří z nás se zřejmě cítí jistější, když přenášejí kočku v lepenkové krabici od ovesných vloček, jenže Opravdové kočky dovedou díky své vrozené nedůvěře k bílým plášt'ům rozeznat, když se blíží veteri-nář, a v takovém případě vám i z nejpevnějšího kartónu vyletí s razancí rakety středního doletu. Což se obvykle stává na ulici s hustým provozem nebo v přeplněné čekárně.

I přes smíšené pocity vyvolané výše zmíněným Miskový inciden-tem musíme prohlásit, že Opravdové kočky skutečně jedí z misek nadepsaných Micinka nebo Pro kočičku. Jedly by i z misek nadepsa-ných CYANKÁLI. Opravdové kočky žerou z čehokoliv.

Opravdové kočky chytají věci.

Opravdové kočky sežerou skoro všechno, co chytí.

Opravdová kočka má za cíl prožít život v klidu a míru, pokud možno s vyloučením zásahů ze strany lidských bytostí. V tom se do značné míry podobá člověku.

Můžu mít rodokmen a zároveň být Opravdová kočka?

To samozřejmě nemůžete. Jste člověk.

Chci říct, moje kočka.

No, to není zrovna lehká otázka. Logicky vzato by vám samotný fakt, že víte, jak se jmenoval váš prapradědeček, neměl bránit v plném prožívání života; na druhé straně se někteří radikálnější čle-nové Kampaně domnívají, že Opravdová kočka by měla mít určité pochybnosti o své vlastní existenci, o existenci svých rodičů ani ne-mluvě.

My to však považujeme za poněkud přehnané tvrzení. Většina z nás, pravda, vychází z dojmu, že správná Opravdová kočka vypadá jako oběť mlýnku na maso, ovšem pokud lidé hodlají i nadále usuzo-vat na Opravdovost kočky pouze podle jejího vzhledu a barvy koži-chu, musí si uvědomit, že tím směru k vytvoření nového standardu čistokrevnosti ("A letošním vítězem se stává Mourek, jinak též zvaný Tazatracenákočkavodsou-sedůužzaslezedokrmítka").

Je třeba vyjít z faktu, že kočky se zásadně odlišují od psů. U psů bylo totiž nutné jisté šlechtění, aby se z těch původně drsných, tvr-dých zvířat stali páchnoucí, úlisní náladoví slintající idioti], jak je známe dnes. Současně s tím, jak se psi v průběhu staletí přizpůsob-o-vali stále se měnícím požadavkům společnosti (od příručního parního válce po drobné ozdoby na šaty), psovství ve své čisté podobě se po-stupně vytrácelo.

A tak je pravděpodobné, že Opravdový pes bude nejspíš pod-vrat-ák (i když je toto slovo v dnešní době patrně zakázané), zatímco kočky jsou prostě kočky. Jsou víceméně všechny stejně velké, jinak barevné, některé tlusté a jiné hubené, ovšem u všech se dá bez potíží rozeznat, že jde o kočky. Vzhledem k tomu, že nikdy nedávaly naje-vo jiné zájmy než chytat věci a spát, nikoho ani nenapadlo snažit se z nich udělat něco jiného. Nicméně existují zajímavé názory na to co z nich mohlo být, kdyby se historie vyvíjela jinak (viz "Kočky, o kte-ré jsem přišli"). Všechny kočky byly tedy vychovávány k přirozenému kočkovství a jsou tudíž potenciálně Opravdové. Je to vlastně způsob života...

Co má tedy Kampan za Opravdové kočky proti psům?

Vůbec nic.

Ale no tak!

Ne, vážně. Existují milí, dobře vycvičení a slušně vychovaní psi, co neštěkají jako poškrábaná deska, nekadí doprostřed zahradních cestíček, neočichávají lidem přirození, nechovají se jako mistři světa a nekňučí a nelisají se k lidem tak, že by z nich i profesionálnímu žebrákovi ze 14. Století bylo stydno. Tolik jsem ochotni uznat.

Výborně.

Existují také dobromyslní policajti, dívky se zlatým srdcem, úřed-níci, kteří neodjedou na dovolenou, zrovna když nutně potřebujete razítko. Jenom se s nimi jeden nesetkává každý den.

Začínáme

Kočku jsme si pořídili proto, že jsme neměli kočky nijak zvlášť rádi.

Pět místních koček totiž považovalo naši zahradu za své výsostné území a my se doslechli, že nejlepší způsob, jak se jich zbavit, je poříditi si také jednu.

Stačí trochu rozumně zauvažovat a snadno zjistíte, že tato logicky znějící rada má své nedostatky; pokud však máte od přírody tendenci chovat kočky, rozumné uvažování s tím nemá co dělat. Ještě jsme se nesetkali s nikým, kdo by se jednou ráno probudil a řekl si: "Tak, dneska dopoledne půjdu nakupovat. Koupím si trochu kapusty, jednu tu voňavou věcičku na záchod, alobal - jo, a taky by se šikla nějaká kočka."

Kočky mají zvláštní dar vypadat, že na daném místě žijí už něko-lik let, i když jste je právě přivezli. Pohybují se ve svém vlastním časoprostoru a chovají se tak, jako by lidský svět byl jen krátkou za-stávkou na jejich cestě za něčím jiným, zřejmě tisíckrát zajímavěj-ším.

Když už jsme u toho, co my vlastně o kočkách víme? Kde se tu vzaly? Říká se - přirozený vývoj, to dá rozum. Proč? Vezměte si tře-ba psy. Vyvinuli se z vlků a je to na nich poznat; takový vlčáci jsou ve skutečnosti vlci s obojkem na krku, kteří jenom čekají na svou příležitost. Pak máte menší psy, co se pořád zmenšují a zmenšují, až se změní v takové ty trpaslíky, kteří mají ve jménech spoustu von a vejdou se do hrnku na kafe. Vtip je v tom, že můžete vypozerovat, jak se odehrával vývoj - od chlupatých polovičních vlků po plešaté kvičící mrňousky vychované k tomu, aby lezli císařským veličen-stvům do rukávů nebo čertvíkam.

Také víte, že kdyby civilizace zčistajasna zanikla nebo kdyby se z oblohy snesli nějaký slizouni z Alfa Centauri a

zlikvidovali lidstvo, psům by nedalo žádnou zvláštní práci stát se znovu vlky.

Nebo třeba my sami. Ještě neznáme všechny podrobnosti, nicméně když se my - moudří a civilizovaní lidé znalí hypoték, teflonových pánví a Verdiho - ohlédneme přes svá genetická ramena, spatříme řadu podivných postav vedoucí až k shrbeným figurám s chlupatými plecemi, nízkými čely a inteligenci fotbalového obecnstva.

S kočkami je to jiné. Na jedné straně máme obrovité žlutohnědé zabijáky, kteří se rozvalují pod horkým tropickým sluncem a číhají ve skrytu džungle, a na straně druhé roztomilé kočičky zvyklé spát na topení a prolézat dvířky pro kočku. Moc velký rozdíl mezi nimi není, že? Celý druh se v zásadě dělí na stokilové hory svalů, které dovedou sklátit pakoně, a třikilové předocí chomáče chlupů. Onen chybějící vývojový článek - Piltdownskou kočku - ještě nikdo neobjevil. Jistě, existují divoké kočky, jenže ty vypadají úplně jako průměrná domácí micka, kterou někdo bacil po hlavě cihlou a našťval ji tím. Nedá se nic dělat, musíme si to přiznat: kočky se prostě objevily. Jednu chvíli nebylo nic a v následující minutě už je Egyptané uctívali, mumifi-kovali je a stavěli jim honosné hrobky. Koneckonců, kdo by se pach-til s kopáním jámy někde za faraónovou kůlničkou, když o kus dál stojí 20 000 lidí a parta dřevorubců a nemají co na práci.

Vědci pracující pro Kampaň za Opravdové kočky se na základě výsledků Schrödingerových pokusů (viz) domnívají, že ptát se na vývoj a obecně původ koček je v zásadě pochybené, protože se uka-zuje, že některé kočky dovedou bez potíží cestovat v čase i prostoru, a proto jediné, co můžete s jistotou tvrdit, je, že kočky jsou právě teď tady.

Jak získat kočku

1. Vývěsky

Pět roztomilých koťátek, právě odstavených. Zdarma do dobrých rukou. Prosíme, volejte tel. ...

Ano. Snažně vás prosíme, zavolejte, protože už jsou strašně velká, perou se mezi sebou a kocourci se začínají tak nějak podezřele zají-mat o maminku. Nedomnívejte se, že s sebou musíte přinést vysvěd-čení zachovalosti nebo nějaké doporučující dopisy; "dobré ruce" v tomto případě znamenají každého, kdo zrovna neprijede v dodávce s nápisem

J. TORQUEMADA A SYNOVÉ, KOŽEŠNIC-KÝ ZÁVOD.

Jestliže na takové oznámení odpovíte, zjistíte, že zbývá právě jed-no kotě.

Vždycky zbývá už jenom jedno kotě. Léta pak strávíte hloubáním, co vlastně donutilo předchozí čtyři zájemce, aby ho odmítli. Nakonec na to přijdete.

Každopádně oznámení na vývěskách jsou dobrý způsob, jak získat první kočku.

2. Inzeráty v časopisech specializovaných na kočky

Jsou hodně podobné oznámením z bodu 1. s tím rozdílem, že pa-trně nebude použito slovo "roztomilý" a slova "zdarma" už vůbec ne. Tyto inzeráty nejsou rozhodně určeny osobám s normálními příjmy.

Kočky získané tímto způsobem jsou zajiště velmi dekorativní, ovšem pokud potřebujete kočku jenom na tohle, mohly by vám doce-la dobře stačit barvičky za pár korun koupené v papírnictví.

Kočky s rodokmenem jsou hodně ukecané (v kočičářském žargo-nu to znamená, že v jednom kuse tiše kníkají) a mají ve zvyku trhat záclony. Vzhledem ke své výchově a šlechtickému původu bývají duševně nevyrovnané. Jeden můj přítel měl Zločineckou kočku (viz), která trpěla utkvělou představou, že je jablko. A protože to byla hrozně drahá kočka, která v sobě měla víc modré krve než královna Viktorie, považovala se za říšské jablko.

3. Zakoupení domu na venkově

Velmi spolehlivý způsob, jak získat kočku. Obvykle se objeví hned během prvního roku s blazeovaným výrazem, který naznačuje, jak je překvapená, že vás tu vidí. Předchozím majitelům domu nepat-ří, nikdo ze sousedů ji nezná, a přesto se ve vašem domě pohybuje, jako by tu bydlela odjakživa. Jak je to možné? Patrně to bude Schrö-dingerova kočka (viz).

4. Útulky pro odložené kočky

Další velice populární zdroj koček, zvláště po vánocích a o letních prázdninách, kdy pořádají výprodeje. Přestože ji v tom strašlivém vřeštění a kvílení nejspíš neuslyšíte, neurotická slečna z útulku se bude snažit zjistit, zda nemáte v kapse náhodou sbírku řeznických nožů, mnohem usilovněji než průměrný člověk zbavující se koček prostřednictvím vývěsek. Obvykle také nic nezaplatíte, kromě dobro-volného příspěvku (typu Peníze, nebo život). Nabídnou vám spoustu huňatých koťat, jenže ta pravá kočka pro vás je roční vykastovaná samička, která se schovává s vyjukaným výrazem v nejzastrčenějším koutě klece a která okamžitě projeví svou vděčnost tím, že celou ces-tu domů vám bude v autě čurat na potahy.

5. Dědictví

Zděděné kočky se většinou dodávají společně s hromadou misek, poloprázdnou plechovkou nejdrazšího žrádla, košíkem a takovou vlněnou věcíčkou se zvonečkem. Po dodání zděděné kočky většinou stráví dva týdny pod gaučem v pokoji pro hosty; zkuste je odtamtud dostat a s největší pravděpodobností strávíte vy několik týdnů v nemocnici, kde se podrobíte komplikovaným plastickým operacím.

Kočky se nedědí jenom po mrtvých lidech; pokud je původní ma-jitel ještě naživu, obdržíte se svou Opravdovou kočkou i seznam vše-ho, co má a nemá ráda. Ten seznam zahodte. Jsou to stejně všechno nesmysly.

Zděděným kočkám se raději vyhněte, pokud je neprovází přinej-menším šestimístné dědictví nebo aspoň naděje na ně.

6. Společné vlastnictví

Víte, kde vaše kočka tráví svůj čas, pokud není zrovna doma? Sto-jí to za to se přeptat sousedů o pár ulic dál, jestli náhodou nemají kočku stejné barvy a velikosti. Je to docela dobře možné. Znali jsme kdysi dvě rodiny, které po několik

let žily v domnění, že vlastní tutéž kočku. Jde o jistý druh menagerie trois. Na získávání koček je přede-vším zajímavé to, že buďto za ně zaplatíte nekřesťanské peníze, nebo je dostanete úplně zadarmo. Skoro jako by na trhu automobilů neexistovalo nic mezi mopedem a sportáčkem Porsche.

Druhy koček

Zapomeňte na všechny ty žvásty o perských nebo siamských kočkách a podobně. Opravdové kočky jsou:

1. Kočky ze statku

Vymírající plemeno. Kdysi jich byla v každé slušné stodole spousta; bez všech zábran se množily a rozdělovaly po kupkách sena hromádky mňoukajících koťat. Rozhodně stojí za to je mít, pokud na ně narazíte. Obvykle vypadají jako dementní psychopati, ale ve skutečnosti jsou docela rozumné. Nejspíš je nenajdete na statcích, co vypadají jako avantgardní umělecká díla z ohýbaného hliníku, ovšem tu a tam ještě přežívají.

2. Černé kočky s bílými tlapkami

Určitě existuje takové plemeno; patří k němu většina Krámských koček (viz). vždycky se jmenují Mourek.

3. Kočky od sousedů

Obvykle jsou šedé a často na ně narazíme, jak sedí s napjatým výrazem ve tváři uprostřed čerstvě osetého záhonku. Zvalné většiny se jmenují Koukejmazattyparchante (viz Jména koček).

4. Ostřílené kočky

Mají ostré tesáky, šilhavé oči, dost jizev na to, aby se na nich dalo sehrát mistrovství světa v piškvorkách, a uši jako staré lístky z tramvaje. Skoro ve všech případech to jsou kocouři. Ostřílené kočky se nerodí, ale stávají se jimi, často proto, že se snažili zhypnotizovat nebo rovnou zakousnout jedoucí auto a veterinář, který je dával dohromady, k sobě prostě sešel jednotlivé kousky. Ostřílené kočky bývají černé - je to divné, nicméně pravdivé.

5. Takové ty žlutohnědé kočky, trochu do zrzava, a když je správný světlo, tak bys přísahal, že je v nich něco siamského

Základní konfigurace Opravdové kočky. Páteř kočičí populace.

6. Tovární kočky

Podobně jako Kočky ze statku se i tyto stávají pomalu minulostí. Kdysi se chovaly proto, že odvedly pořádný kus práce, jenže dnes jsou spíše důvodem třenic mezi vedením podniku, které se jich chce zbavit, protože jaksi nezapadají do aerodynamického profilu firmy Spojené nádoby s.r.o., a mezi zaměstnanci, kteří se jich zbavit nechtějí. Nakonec to dopadá tak, že někdo jménem Ferda nebo Mančazkantýny jim potají nosí žrádlo. Některé Tovární kočky si získají určitou slávu a při odchodu na penzi je fotografují pro tovární časopis: na obrázku je vždycky Ferda nebo Mančazkantýny, jak drží v náručí zplihlou černobílou kočku, která hledí do kamery s tichou, sebevědomou záští.

Důchodový věk tráví Tovární kočky obvykle u Mančizkantýny, avšak tu a tam se zajdou podívat ke své staré firmě, kde se pohodlně rozvalí, zatímco ostatní kočky mají plné tlapky práce, a vyprávějí svým následovnícům, jak to mají teď lehké, kdyby tak věděly, jak to tu vypadalo před léty, copak vy, vy nevíte, co byl pan Morgan za šéfa, takovej rapl, jakmile uviděl myšku, tak ho divže neklepla pepka, jó, tehda to byl tvrděj chlebiček...

... načež se odšourají domů a hodí si šlofika.

7. Zločinecké kočky

Jsou vždycky bílé, chlupaté a nosí obojek s diamanty. Mezi jejich další vlastnosti patří schopnost rozkošně zívát na kameru a udržet ledový chlad i při pohledu na osoby padající dírou v podlaze do nádrže s piraňami. Zločinecké kočky všichni dobře známe.

Nicméně jejich život není zdaleka tak jednoduchý, jak bychom si mohli myslet. Především ty, kdo navrhují všechny ty podzemní bunkry a raketová síla, kde obvykle zločinci žijí, zřejmě nikdy nenapadne někde umístit bednu s pískem. A i kdyby je to napadlo, určitě by ji obklopili nášlapnými minami a spoustou jiných nepříjemných pastí.

Zločinecké kočky také nikdy nepoužívají dvířka pro kočku; to proto, že vědí, jak dopadají ti, kdo někde vstupují dvěma.

Zločinecké kočky nejsou Opravdové - to je jasné každému, kdo se nad tím troch zamyslí. Až vám zase příště o vánocích televize připo-mene, že se zrodil Spasitel a jeho jméno je James Bond, sledujte pečlivě obrazovku a shleďte, že:

- a) pod laserovou řezačkou na nepřátelské špióny neleží žádní zakousnutí ptáci,
- b) řídicí konzola odpalovače mezikontinentálních raket není poškrábaná od drápů,
- c) nikde se nevalí gumové pískací hračky, na které by lidi mohli nevědomky šlapat,
- d) v kryogenické jednotce nejsou žádné plechovky s plesnivějícím žrádlem pro kočky.

Ostatně, těžko si představit, že by náš průměrný Arcizločinec vlastnil Opravdovou kočku (i když na druhé straně někteří členové Kampaně poukazují na fakt, že mnoho Arcizločinců nosí na ruku kožené rukavice a má jen jedno oko, což může vést k závěru, že mají doma Opravdové kočky, s nimiž se po perném dni plném vymáhání výkupného pokoušejí mazlit).

8. Kreslené kočky

Obvykle jsou černobílé a mluví s žertovným přízvukem. Jestliže vaše kočka umí číst noviny, je to Kreslená kočka. Jestliže dokáže hrábnout tlapkou někde za obrazovku a vytáhnout dynamitovou patronu se zapáleným doutnákem, je to také Kreslená kočka. Kočka, která nosí motýlka, je Kreslená. A pokud se jí začnou nohy na někde vteřin protáčet ve vzduchu, když se chce rozběhnout, je to zaručeně Kreslená kočka. Máte-li ještě pochybnosti, ověřte si, jestli vaši sousedi nemají náhodou buldoka jménem Rek, který má na krku obojek s bodci a věčně vyspává před boudou. Zjistíte-li, že tomu tak je, mělo by vám být jasné, co máte za kočku.

9. Krámské kočky

Podplemeno Továrních koček. Teoreticky mohou mít libovolnou barvu, ovšem prakticky jsou všechny černobílé. Základním rysem tohoto plemene je schopnost se ve spánku roztáct jako balónek naplněný rtutí. Postupně vymírají, a to jak vzhledem ke zmenšujícímu se počtu příhodných krámů, tak vzhledem k hygienickým předpisům, které nejsou přizpůsobeny potřebám zvířat považujících za svou při-rozenou povinnost spát na hromadě pytlíků s cukrem. Jako malý kluk jsem chodil do obchodu, kde jedna taková Krámská kočka spávala uvnitř pytle s psími suchary: člověk chtěl vytáhnout suchar a vytáhl kočku. Nezdálo se, že by to někomu vadilo. (mimochoodem, co se vůbec stalo s těmi psími suchary? To byly totiž opravdové psí suchary a ne ty bezkrevné paskvily, co dostávají v bedýnkách dnes. Tyhle byly červené, zelené a černé a dodávaly se ve spoustě zajímavých tvarů. Ty černé chutnaly po živočišném uhlí. To je holt moderní do-ba: naši dědečkové mohli vzpomínat na petrolejky a plynové lampy, my na psí suchary. Ani ta nostalgie už není, co bývala.)

10. Kočky cestovatelky

OSKAR UJEL 3000 KILOMETRŮ,

praví titulky v místních novinách. Nebo něco na ten způsob. Přečtěte si o tom aspoň jednou ročně ve všech místních novinách. Jde o pravi-delně se opakující zprávu, jako debata o obecním smetišti nebo Čers-tví odvedenci řádili.

Podobných příběhů se objevilo tolik, že výzkumní pracovníci Kampaně začali, abychom tak, řekli, zkoumat. Zpočátku se předpo-kládalo, že půjde o dosud neznámou odrůdu Opravdové kočky, mož-ná novou formu nyní téměř vyhynulé Železniční kočky. Bylo by jistě hezké věřit, že dnes existují Letecké kočky, i když na druh straně by taková představa nemusela být až tak hřejivá, kdyby vás ve výšce deseti kilometrů napadlo, že v letadle někde spí kočka, a to s největší pravděpodobností mezi elektrickými dráty. Také by se mohla vyskyt-nout Tirácká kočka, stvoření, o jakém se T.S. Eliotovi ani nesnilo. Felix Fruehauf, mezinárodní kočka, která se pohybuje mezi náklad'a-ky na celém světě a tloustne z nesmírného požívání čokoládových tyčinek. Nebo by mohlo jít o další důkaz Schrödingerovy teorie, pro-tože z kvantového hlediska se nedá říci, že by existovala nějaká vzdálenost mezi předměty a místy jsou pouhým výsledkem náhod-ných přesunů v hmotnostní matici, a tudíž není třeba je brát vážně.

Skutečnost, která vyšla najevo, nikdo nepředvídal - zřejmě proto, že jen málo lidí v této zemi čte více než jedny místní noviny. Díky stovkám výstřižků zaslaných členy Kampaně z celé země se však podařilo nakonec zjistit pravdu.

Hrdinou všech těchto příběhů je ta samá kočka. Ne totéž plemeno. Tatáž kočka.

Je to černobílý kocourek; na počtu rozličných jmen nezáleží, pro-tože jména mají význam jenom pro lidi, ačkoli je zajímavé, že pře-va-žuje jméno Oskar. Pečlivá analýza desítek fotografií Kočky cestova-telky mžourající v září reflektorů to dokazuje.

Loni zřejmě procestovala přes 20 000 kilometrů, většinou v motorových oddílech automobilů; pouze zoufalé mňoukání ozýva-jící se zpod kapoty přilákalo pozornost řidiče, který zastavil u moto-restu na kafe.

Dokud naši výzkumníci vybavení vagónem nejmodernějších při-strojů Oskara nevystopují, nebude existovat žádný přesný důkaz, nicméně poslední - vysoce zajímavá - teorie tvrdí, že to, co se na první poslech zdá být zoufalým mňoukáním, je ve skutečnosti prou instrukcí typu "tady doleva, povídám doleva, ty troubo, no tak dobře, vem to rovně až k nákupnímu středisku a pak zahni na é patnáctku..."

Oskar se totiž je skutečnosti snaží někam dostat. Postupuje přitom sice metodou pokusů a omylů a patrně poněkud podcenil velikost země a množství projíždějících vozidel, ovšem nevzdává se. Každopádně v souladu s dobrým zvykem všech Opravdových koček dělá všechno proto, aby nemusel prostě vstát a jít pěšky.

Některé poslední výstřižky kupodivu vedou k domněnce, že Oskar vrhl v motorovém prostoru kořata. To trochu nabourává naši teorii (i když rozumně velká dotace dalšího výzkumu by mohla všechno na-pravit) a vzbuzuje ne neopodstatněnou naději, že nakonec přece jen vzejde nové plémě Koček cestovatelek. Všechny vyrostou s přesvědčením, že domov je něco, kam se můžete dostat jenom po-mocí rachotících plechových beden, které se pohybují rychlostí deva-desát kilometrů za hodinu.

Lumíci možná začínali taky tak.

V průběhu výzkumu jeden z našich badatelů objevil zajímavou příhodu týkající se sv. Erika, smyrnského biskupa ze 4. stol. n.l., kte-rý je považován za patrona Opravdových koček. Traduje se, že cestou na mši zakopl o kočku a zvolal: "Ó pane, kéž tato kočka kletá odtud zmizí a vícekrát se již neobjeví!"

Podle dobových svědectví šlo o černobílého kocourka.

11. Ekologicko-organická makrobiotická kočka

Toto plemeno se objevilo již v šedesátých letech. Možná si vzpo-mínáte na historky o kočičkách krmených kukuřicí a ovokádem (ne, vážně - viděl jsem v obchodě s krmivem prodávat vegetariánskou stravu pro psy). Ovšem i když se celá rodina vydala na cestu zdravé makrobiotické výživy, co se koček tý, je zvykem odložit veškeré sva-touškovství a mít vždy v ledničce pár konzerv se sekanými vnitř-nostmi.

Měl jsem přátele vegetariány], kteří s plechovkami kočičího žrádla zacházeli jako pyrotechnici s něčím, co podezře-le tiká. Nako-nec vymysleli vegetariánskou stravu s občasným podáváním ryb. Jejich kočce, mladé siamce, tato dieta báječně prospívala. Aby ne; kočka trávila svůj čas za kůlnou, kde si moji přátelé chovali bioorga-nickou kozu, a sežrala víc myši a krysy, než kolik měli moji známí teplých večerů, což nebylo koneckonců až tak těžké. Zároveň však byla kočka natolik ohleduplná, že jim to nedala najevo. Občas jsme ji zahlédli, jak přechází po zahradě s něčím chlupatým v tlamě, přičemž se na nás dívala spikleneckým a trochu provinilým pohledem, asi jako metodistický kazatel přistižený s panákem becherovky.

Kočky jsou ve skutečnosti silně ekologicky založené. Například:

- a) Kočky nikdy nepoužívají spreje obsahující freony a neohrožují tedy ozónovou vrstvu.
- b) Kočky neloví tuleně. Lovily by je, kdyby věděly, co to tuleni jsou a kde je najít. Jenže to nevědí, a tudíž je všechno v pořádku.
- c) Totéž platí o velrybách. Lidé možná krmí kočky velrybím ma-sem, ovšem kočky o tom nemají ani potuchy. Stejně tak by jim chutnal sekaný velrybář.
- d) Antarktida? Kočky ji s klidem nechávají na pokoji.

Kočky však mají i stinné ekologické stránky:

- a) Všechny kočky trvají na tom, že musí mít kožich z pravé ků-že...

Jména koček

Jak víme, každá kočka má několik jmen, a ani T.S. Eliotovi se ne-podařilo uvést jejich úplný seznam. Naprosto obyčejná kočka bude mít pravděpodobně jiné jméno v případě, že:

- a) na ni šlápnete
- b) je zřejmě jediným zvířetem v okolí, které vám může poskytnout vysvětlení ohledně původu podivné vlhké skvrny na ko-berci a příšerného zápachu všude kolem,
- c) vaše potomstvo ji podrobuje mazlení třetího stupně,
- d) vylezla po žebříku na půdu "prostě proto, že tam byl", načež se z nějakého důvodu rozhodla zmizet za starými krabicemi, ko-berci, opuštěnými domečky pro panenky atd. a nedá se odtam-tud vylákat; když ji pak zpoza toho všeho harampáči vytáhnou za flígr přátelsky vám rozdrásá ruku a jediným plyným sko-kem proletí padacími dvířky na žebřík, který tím shodí a pone-chá vás shrbené šest metrů nad zemí uprostřed dlouhého zim-ního odpoledne, kdy nikdo kromě vás není doma].

Je zajímavé, že pouhých 17% Opravdových koček umírá se stej-ným jménem, jakým byly obdařeny při svém narození. Ze začátku se celá rodina snaží ze všech sil zvolit to nejvhodnější ("Mně připadá jako Toníček"), ale jak jdou roky, ukáže se, že kočky tak jako tak každý říká Macek nebo Minda.

To nás přivádí k nejdůležitější poučce pro pojmenovávání koček: nikdy nedávejte kočce jméno, které by vám vadilo vyvolávat o půl-noci před domem napjatým, ustaraným hlasem a bušit přitom lžící do kastrolu. Také je dobré vymyslet něco krátkého a výstižného.

Přesto však mají Opravdové kočky obvykle dosti dlouhá jména, a to typu Vypadnivocad'tymrho, Mamípodpostelíněcojéé a Novidišne-měšasesmiplištpodnohy. Opravdové kočky se nehonosí jmény jako Vincent Mountjoy Froufrou Chanoir IV., nebo aspoň ne nadlouho.

Zvolené jméno by mělo být také dostatečně zvukné, aby se bez po-tíží přeneslo přes celou kuchyň v okamžiku, kdy se balíček s prvotřídními řízků začne kradmo pohybovat směrem k okraji stolu. Pro takový případ potřebujete slovo s patřičnou průrazností; zkuše-nosti ukazují, že Kuš! Se hodí výtečně. Egypťané měli kdysi bohyni s kočičí hlavu, které říkali Bast. Teď víte proč.

Nemoci

Opravdové kočky trpí stejnými chorobami jako neOpravdové koč-ky, i když povětšinou bývají zdravější - pochopitelně až na občasné drobné střevní potíže, které mohou potrefit každého.

Nicméně existuje několik onemocnění specifických pro Opravdo-vé kočky:

Neklidné nohy

Divná věc. Měli jsme kočku, která na to hodně trpěla, a veterinář si s ní nevěděl rady. Kočka dovedla lézt po stromech, žebřících a vůbec po všem, pohyblivá byla, že už to skoro dál nešlo - jenže jakmile se pokusila rychle utíkat, bylo všechno v pořádku jen do chvíle, kdy zjistila, že se jí snaží předběhnou zadní nohy. Pohled na vlastní zadek, který ji strašnou rychlostí dohání, ji vždycky natolik rozrušil, že se zastavila a začala si stydlivě lízat tlapky. Když se ně-kdy zapomněla a vrhla se po něm, většinou skončila v protisměru.

Mucholapky

Dobrá. Třeba to není nejběžnější, ale rozhodně jedna z nejzávažnějších kočičích chorob, jaké jsme kdy poznali. Kdysi jsme si řekli - když ekologie, tak ekologie, myslíme na ozónovou vrstvu a vykašleme se na spreje proti hmyzu, zkusíme to se starými dobrými mucholapkami. Nakonec se nám podařilo nějaké sehnat i přes vyděšené obličeje prodávačů (ten chlap tady chce mucholapky, hlavně se usmívat, nenápadně dát znamení pokladní, aby zavolala policii, za chvíli bude chtít obruč do krinolíny a kilo kuliček proti molům). Přinesli jsme je domů, pověsili do otevřeného okna, masař-ky se lepily jako vztekklé hrozinky, sláva, mucholapka se kývá v letním vánku, Opravdová kočka skáče...

Z Opravdové kočky se v mžiku stává Opravdová chlupatá vrtule, papír se trhá, kočka letí z okna a za chvíli už uhání po zahradě ve snaze uniknout rozmotané mucholapce, která ji ne a ne pustit, až se nakonec svalí v houští u plotu, protože může pohybovat jenom jed-nou nohou.

Propuká panika, honem, honem, kam jsme dali tu krabičku od mucholapek? Máme rok 1980 ty mucholapky jsou určitě pomazané nějakým tím polydibitrichloretylénem-345, panebože, kočka se po-lomrtvá hrůzou křčí v osušce, rychle teplou vodu do lavóru, hodit tam kočku a vymáchat, kočka neprotestuje, Ježíši Kriste, snad už jí v žilách koluje polydibitrichloretylén-345. Vyměnit vodu, ještě jed-nou opláchnout, rychle vyfrotýrovat a postavit kočku na sluníčko.

Kočka se po nás podívá trochu úkosem, otočí se zády a pomalu se vydá po cestičce někam pryč, přičemž při každém kroku zatřepe tlap-kou jako Ch. Chaplin.

Nakonec nás trochu zklamalo, že když jsme na dně popelnice objevili krabičku od mucholapek, ukázalo se, že nešlo o žádnou moderní chemickou past, jak jsme se obávali, ale o docela obyčejný eko-logický lepkavý papír.

Sezení a jemné škytání (s občasným krknutím)

Vždycky jsme měli za to, že tohle způsobují hraboši.

Požírání trávy

Nikdy jsme si nebyli jistí, zda jde o příznak onemocnění. Asi by bylo lépe uvést tento pojem v kapitole věnované hrám: "Hele, kouka-jí se po mně, sežeru trochu trávy, to je vyděsí, půl hodinu budou pře-vracet barák vzhůru nohama a hledat příručku, haha."

Nákladáky

Mohou být smrtelné, i když ne vždycky. Znali jsme kočku, která považovala motorová vozidla za určitý druh myši na kolečkách a skákala po nich. Nakonec byla tak zjizvená, že jí chlupy rostly do všech směrů najednou jako na angreštu, a tolikrát sešívána, že se ne-dalo přesně určit, kde končí nit a kde začíná kočka. Přesto se dožila vysokého věku, kdy dělala ostatní kočky svým jediným okem a ve spánku dávala kamióny. Zřejmě hledala auto, které při pohledu na ni zapiští.

Ať je kočka sebezdravější, vždycky jednou nastane chvíle, kdy musí dostat pilulku. Jak vědoucně a zodpovědně se tváříme, když nám veterinář vrazí do ruky lahvičky (každých pět dní tu šedou a po deseti dnech hnědou tabletku, nebo to bylo obráceně?)! Kdysi jsme se všichni utápěli v blažené neznalosti a mysleli si, k čertu s tím, to žrádlo pro kočky stejně smrdí jako bolavá noha, když ty ztracené prášky rozmačkáme a zamícháme jí je do toho, nemůže nic poznat...

Postupem času ovšem nabýváme trpké zkušenosti, že průměrná Opravdová kočka disponuje chuťovými buňkami, vedle nichž i ten nejmodernější, počítačem řízený senzorický systém vypadá jako na-stydlý kuřák. Její jazyk dokáže rozpoznat molekulu léku na kilometr daleko (zkusili jsme vzít polovinu podezřelého jídla a přidat k němu kus z plechovky a tak dále, až jsme si připadali jako v tom slavném chemickém experimentu, kdy už z té tablety nemohlo zbyť vůbec nic, ale Opravdová kočka to stejně poznala).

Následuje realistická fáze ("koneckonců, když se to vezme čistě technicky, je taková kočka vlastně jenom roura s dírou nahoře").

Tedy vezmeme do jedné ruky pilulku a do druhé kočku...

Ehm...

Chci říct, do jedné ruky pilulku a do druhé velkou osušku, ze které vyčuhuje rozzuřená kočičí hlava. Třetí rukou vypáčíte kočku čelisti, vhodíte pilulku, zavřete jí tlamu a čtvrtou rukou ji lechtáte na krku tak dlouho, až uslyšíte tiché polknutí. Hotovo.

Bohužel, přání je otcem myšlenky.

Pilulka totiž neleží v kočičím žaludku, ale na podlaze. Opravdové kočky mají pro takové případy v tlamičce zvláštní kapsy; dokážou pozřít lék, zbaštit celou mísu žrádla a poté lehce navlhlý prášek vy-plivnout se zvukem, který by byl v kresleném seriálu vyjádřen cito-slovem pfuj.

Velice důležité je vyhnout se třetímu stadiu, kdy se Člověk, Zvíře a Léčivo zmítají v divokém boji na podlaze, a které je lépe vysochat než popisovat slovy (viz Rodinovo sousoší Muž dávající kočku pil-ku).

Čtvrté stadium už plně záleží na vás; kočka tou dobou obvykle projevuje takovou živost, že se dá bez nadsázky říci, že léčba zabrala. Někdy pomáhá prášek rozpustit ve vodě a tekutinu naládovat do koč-ky lžičkou. Jeden známý chovatel Opravdové kočky doporučuje tu prašivou věc roztlouci paličkou (tedy tabletku, nikoli kočku, ačkoli ve čtvrtém stadiu vás už napadají lecjaké myšlenky), smíchat ji s trochou másla a natřít tím kočku packu, protože prastarý kočičí in-stinkt velí oblízat se do čista. Při dalším rozhovoru na toto téma vy-šlo najevo, že to nikdy doopravdy nezkoušel, že to jen teoreticky od-vodil (je to inženýr, což vysvětluje mnohé). Podle našeho mínění má zvíře, které se nechá raději vyhladovět a udusit, než aby si vzalo pi-lulku, jiné starosti, než zabývat se upatlanou tlapou.

Krmení koček

Po celá staletí bylo krmení koček něco stejně nepředstavitelného jako kvadratura kruhu. Podobný názor panoval i na krmení kuřat: prostě se potulovala někde kolem a postarala se sama o sebe. Stačilo dávat pozor na roztoče a jinou havěť a občas po nich uklidit. Psi se krmili - kočky dostávaly zbytky, pokud měly zvláštní štěstí.

Všichni víme, jaká je situace dnes.

Krmení Opravdových koček se řídí pravidly stejně neměnnými jako střídání ročních období.

1. Opravdová kočka ohrne čenich nad výživnou lahůdkou, dopo-ručenou tou paní v televizi a podávanou na zlatém podnose.
2. Ze msty jí koupíte plechovku toho nejlevnějšího žrádla, o které radši ani nechcete vědět, co obsahuje (když uvážíme, co všech-no se dává do párků a do hamburgerů... ne, opravdu je lepší to nevědět). Kočka je zhltně, jako by čtrnáct dní nejedla, a ještě vyliže misku.
3. S pocitem nezměrné úlevy nakoupíte toho svinstva dvacet ple-chovek.
4. Kočka ho očichá a ani se ho nedotkne. Přitom, chápejte, jde o kočku, která je ochotná žrát žáby a vodní vážky.

Po dlouhých zkušenostech s tím, co všechno jsou kočky schopné sežrat, mohu s klidným svědomím tvrdit, že každý výrobce kočičího žrádla, který používá takové ingredience jako řízky, napůl zmražený krocan, tráva, mouchy, drobký

zpod stolu, žáby a myši, má šanci uspět. Aspoň pro jednu.

Samozřejmě, druhou možností je lov. Existuje teorie, že dobře živená kočka je lepší lovec než kočka hladová; jako důkaz se uvádí, že syté, pěkně zakulacené kočky nevádí dlouho běžet a čekat na havěť, jejíž chytání vyžaduje vytrvalost a trpělivost - vážky, žáby, vrabci a podobně - zatímco vyhladovělá kočka bude neustále lítat po okolí a žít se jednostrannou stravou složenou z myši a potkanů. Není známo, kdo tuto teorii prosazoval jako první, ovšem je velmi pravděpodobné, že měl kožich a drápy.

Opravdové kočky neloví kvůli žrádlu, ale proto, že vás mají rády. Proto si také uvědomují, že jste do vybavení svého domu bůhvíproč zapomněl začlenit jisté drobnosti, které mu teprve dodají ten pravý punc domova, a snaží se ze všech sil toto vaše opomenutí napravit. Rejsci s ukousnutou hlavou jsou velmi populární, a pokud chcete něco pravdu avantgardního, není nic lepšího než hromádky miniatur-ních vnitřností. K docílení co největšího estetického účinku je nutné tyto předměty ponechat někde, kde je nikdo pár dní nenajde, a dát jim tak možnost se plně rozvinout a vytvořit si vlastně osobnost.

Jedni naši známí žili na osamělém statku společně s velkou tlustou ostrílenou kočkou, která nehnula prackou, ani když dům obklíčily ze všech stran hordy krys. Známi si tedy pořídili ještě jednu, štíhlou bílou samičku, která se každý den s odhodlaným výrazem vydávala do vysoké trávy, ale kupodivu se vždycky vracela s prázdnou. A co bylo ještě podivnější, stará kočka najednou začala lovit a denně ji bylo vidět, jak nese v hubě něco, co připomínalo pytlík na tabák, ne-bo jak hrdě sedí nad malou hraboší Bitvou u Lipan umně naaranžovanou na prahu. Aha, říkali si známí, vida, co zmůže konkurence.

Jak tuší každý majitel Opravdové kočky, nakonec zjistili, že stará kočka si vždycky počíhala na mladou, když se vracela s úlovkem domů, a civěla na ni tak dlouho, až mladá nechala kořist kořistí; na-čež stará úlovek sebrala a donesla ho zbytek cesty.

Výcvik a výchova Opravdové kočky

Pro majitele Opravdových koček to vždycky představuje značný problém, neboť jim většinou nic neříká vojenské vyřvávání, ani dnes již legendární srolované noviny (kdyby jim to něco říkalo, patřili by k sortě lidí s velkými neposednými psy, kteří si kdykoliv a kdekoliv dělají přesně to, co chtějí, za vzdálených zvuků "Princi! NE! POLOŽ TO!! Okamžitě! Princi! NE!" apod.).

Celá věc stojí a padá s rozdílem mezi tím, jaké je to Venku a Uvnitř (viz kapitola o hygieně). Většina Opravdových koček do této problematiky pronikne velmi rychle; z valné části jsou dost chytré na to, aby si uvědomily, že suchá bedýnka v kuchyňském rohu je lepší než záhonek na zahradě, zvláště když vane vítr odkudsi od Sibíře. Zdá se, že kočky své potomstvo v tomto směru poučují, ačkoli i přes velice rozsáhlý výzkum tohoto problému se nikdy nepodařilo přijít na to, jak tato výuka probíhá, protože kočky nejevily vůči koťatům žádnou jinou aktivitu než jejich neustálé poponášení sem a tam v jakési neu-rotické variaci na šachovou hru. Je možné, že koťata posílají do něja-ké tajné kočičí školy, kde jim učitelé ukazují odpovídající diagramy. (Je zvláštní, jak sebevědomé a inteligentní jsou kočky vychované vlastními matkami. Náš naše matky vychovávaly po tisíciletí a sami vidíte, jak to dopadlo. Kdyby Romula a Rema neodkojila vlčice, ale kočka, mohl Řím vypadat dnes úplně jinak.)]

Navíc kočky nemůžete ničemu naučit. Vůbec ničemu. Možná si myslíte, že to dokážete, ovšem to je tím, že nesprávně chápete podstatu celého procesu. Vám připadá, že kočka se každý večer úderem desáté poslušně objevuje u zadních dveří, aby si vyzvedla večeři. Kočka je naopak přesvědčena, že to růžové stvoření na dlouhých nohách vycvičila k tomu, aby jí dennodenně vyndávalo z ledničky kon-zervu.

Jakmile zapomenete na školní pojetí, pak disciplína jako taková znamená "Když neuděláš to, co po tobě chci, tak tě praštim". Pro-blém je samozřejmě ten, že kočku lze praštit jenom s obtížemi. Za-tímco na psa platí příslovečné srolované noviny, po jejichž použití se začne bez výjimky smutně plazit po zemi, přičemž fňuká a vzdychá tak, že herce by za takový výkon vypískali z jeviště, uhodit kočku je jako mlátit do palčáku naplněného hřebíky a výsledek je tentýž. Je-den můj příbuzný, kterého nehodlám jmenovat, dokud neskončí plat-nost nařízení vydaných Společností pro ochranu zvířat, tvrdil, že k upoutání pozornosti kočky může být použita i cihla vržená přes celou zahradu]. Třeba vám to přijde nechutné, ale občas nastane chvíle, kdy i majitel Opravdové kočky pocítí, že nezbyvá než jednat. Možnosti jsou následující:

Hliněná balistická střela

... což je první věc, kterou máte po ruce, když se ryjete v zemi a koutkem oka zahlédnete provinile skrčený povědomý tvar někde mezi zelím a hráškem. V takovém případě je HBS gumovým projektil-em zahradních bezpečnostních jednotek, zbraní, která trestá, avšak nezabíjí. Všeobecně uznávanou metodou je zamířit tak, aby střela dopadla asi třicet čísel od provinilce, kterého následná šrapnelová sprška donutí vyskočit půl metru do výšky a způsobí mu na zbytek dne akutní střevní potíže.

Potíž je ovšem ta, že kočka brzo pochopí, že jste typický majitel Opravdové kočky a jako takový máte měkké srdce; proto začne vy-cházet z toho, že pokud vám dá najevo, že prohlédla vaše triky, vaše neoblomnost zmizí a vám nezbyde než si jít stěžovat ke Spojeným národům. Čtyři kočky, které nám každé jaro dělají ze zeleninové za-hrádky měsíční krajinu, si to už uvědomily a klidně leží mezi sviští-cími hroudami s výrazem, který jako by říkal "Proč ten kašpárek takhle divně poskakuje? A jak to, že tak blbě mří?"

Hluboké jámy se zašpičatělými kůly na dně

Nemyslete si, že se o tom neuvažovalo.

Hození do vody

Někdy se stává, že nastane ideální souhra okolností, jako tehdy, když se ten vlezlý vlčák od sousedů rozhodl vydělat doprostřed pří-jezdové cesty k domu majitele Opravdové kočky, který právě vycházel zpoza rohu s velikou cibulí v

ruce.

Ještě lepší by bylo, když se majitel Opravdové kočky probudil z krátkého šlofika na trávníku, aby spatřil právě aktuální vtělení Místního toulavého kocoura, kterak sedí na okraji bazénku se zlatými rybičkami a zaujatě pozoruje to, co zbylo z jeho obyvatel. Majitel Opravdové kočky obvykle brzy zjistí, že ve skutečnosti je možné přejít plynule z lehu do skoku plavmo. Bohužel, život není zdaleka jednoduchý a kočky umí chodit po vodě. Mohu vám odpřisáhnout - tedy, ten majitel Opravdové kočky - že dotyčný kocour se od hladiny odrazil.

A kde vůbec byla Opravdová kočka, získaná, jak si možná pama-tujete, za účelem zabránění jiným kočkám ve vstupu do zahrady? Spala na židli v kuchyni, jako obvykle. Každopádně se za toto uvítání svého soukmenovce styděla natolik, že mu později nabídla svoje vlastní sardinky.

Trestat Opravdové kočky nemá smysl. To proto, že Opravdové kočky si nikdy nedovedou spojit trest s určitým proviněním. Pokud se jich týče, řvaní, nízké letící papuče a mluvení jasným, pomalým hla-sem jsou pro ně jen další projevy střelenosti těch vysokých růžových stvoření; stačí se jenom trochu skrčit a vyvalit oči, načež je všechno zase tak, jako předtím.

Psychická válka

To je, jako kdybyste vyzvali stonožku k závodu v kopání se do zadku. Vždycky se ze začátku snažíte zvíře naprosto ignorovat, abys-te se pak k němu chovali ještě láskyplněji, protože vypadá tak nějak smutně.

Požádání o pomoc mafie

Jenom v nejhorším případě. Navíc je to spojeno s řadou obtíží, protože:

1. Nejsou v telefonním seznamu.
2. Stojí to majlant. Čtyři malé betonové botičky stojí dvakrát to-lik, co dvě velké - to máte jako s dětskými botami.
3. Manželka odmítá používat luparu v kuchyni.

Jak si kočky hrají

Tady vůbec nejde o takové ty krámy ověšené zvonečky nebo o plyšové myši plněné molitanem. Kočky si se speciálními hračkami pro kočky vydrží hrát maximálně tak dvě minuty, abyste nepropadli depresi a nepřestali jim kupovat žrádlo.

Je třeba mít na paměti, že kočky jenom vypadají jako samotářská zvířata, která se pořád někde potulují sama. Ve skutečnosti je každá kočka součástí obrovského druhového společenství, které přesahuje hranice času i prostoru, a tím pádem neustále soutěží a poměřuje se se všemi kočkami, které kdy existovaly. Je to, jako kdyby hráč kuleč-níku nezápolil jen se svým stávajícím protivníkem, ale současně se všemi vyznačací biliáru v historii, včetně prvního lidoopa, kterého napadl chytřejší způsob, jak trávit dlouhé zimní večery.

Kočky mají své složité, intelektuální hry.

Kočí šachy

Hřiště pro tuto hru musí mít rozměry menší vesnice a může se zúčastnit až dvanáct koček. Každá z nich si vybere výhodné místo - střechu, zeď, skladiště, strategický roh domu nebo v klidných osadách prostředek silnice - a posadí se tam. Řekli byste, že si prostě našla místočko, kde se může vyhřívat na slunci, ovšem jenom do chvíle, kdy si uvědomíte, že každá kočka může ze svého stanoviště sledovat dvě další kočky. Veškeré přesuny se provádějí zrychleným plazením, při němž se břicho téměř dotýká země. Skutečná pravidla této hry nejsou lidem příliš jasná, ale zdá se, že cílem je vidět všechny ostatní kočky a přitom sama zůstat neviděna. To je však pochopitelně jenom spekulace a je dost dobře možné, že opravdový smysl této hry leží ve vyšších myšlenkových dimenzích člověku nedostupných, jako je to-mu třeba u kriketu.

Vlhký beton

Oblíbená a jednoduchá kočí hra, o níž archeologové zjistili, že je stará jako, ehm, vlhký beton sám. Sestává z toho, že kočka vyhledá nějaký vlhký beton a přeběhne přes něj. Existuje samozřejmě několik herních úrovní; nejvíce bodů je možné získat za přeběhnutí přes be-ton, který je sice dost vlhký na to, aby v něm zůstaly pěkné stopy kočičích tlapek, ale zároveň dost tvrdý na to, aby se nedal urovnat.

Krásná hromádka čistého písku

Hra podobná Vlhkému betonu, i když, abych tak pravdu řekl, ne úplně.

Ofsajd

Ofsajd je kočí hra, která se podobá zenovému lučištnictví v tom, že ve skutečnosti nezáleží na tom, co se dělá, ale jakým stylem se to provádí. Hra sestává z toho, že kočka se vytrvale nachází na té ne-správné straně dveří; trvá tak dlouho, dokud člověk neztratí trpělivost a ještě chvíli poté. Dostí jednoduchá hříčka, jen o něco složitější než staré oblíbené

Civění na ledničku

Nicméně i zde existují určité stupně obtížnosti a zkušená hráčka Ofsajdu si přirozeně najde taková místa, která jsou člověku ve valné míře nepřístupná, avšak pro kočku je hračkou se z nich dostat.

Takovým případem je Záhada zamčených tarbiků

Soused odjel na dovolenou a zanechal vám složité instrukce, jak zalévat zahrádku apod., ovšem s prosperující kolonií tarbiků v obývacím pokoji si nemusíte dělat starosti; jeho vzdálená příbuzná paní Tentocová, se na ně přijde vždycky jednou za pár dní podívat.

Přichází noc, avšak Opravdová kočka nikoliv. Následuje obvyklé půlnoční představení, bušení lžící do kastrolu na zápraží a vyvolávání jména kočky - však to znáte - takovým hlasem, o jakém se domníváte, že přivábí kočku a neprobudí sousedy. Zmocňují se vás zlá tušení, myslí vám táhnou obrazy nákladních aut, vzteklych psů, pastí atd. Odpověď na vaše otázky se vynoří se strašlivou naléhavostí jako utíkající mléko. Vezmete baterku, natáhnete si župan a přeshouráte se orosenou trávou k oknu sousedova domu. Kočka sedí na jídelním stole a s tekoucími slinami pozoruje pulsující rod tarbíků, kteří už z ní pomalu přicházejí o rozum. Do noci se ozývá zoufalé pištění. Nejspíš tu byla paní Tentocová a Opravdová kočka ve své touze po poznání vlezla do domu, když byly dveře otevřené.

Uděláte to, co udělá za takových okolností každý majitel Opravdové kočky, ovšem kočka vaše výkřiky a výhrůžky dokonale ignoruje. Oběhnete dům a hledáte otevřené okno, jenže všechno bylo ne-prodyšně utěsněno proti zlodějům i proti vám.

Běžíte zpátky domů. Sousedovy instrukce jste poslouchali jenom na půl ucha, nemůžete si vzpomenout, co je ta paní Tentocová vlastně zač a kde bydlí.

Co to vlastně znamená, jednou za pár dní? Tarbici, zdá se, žijí ve svém vlastním světě, mají naloženo jídla na čtrnáct dní a evidentně nemají nic jiného na práci, než dělat nové tarbíky. Zatímco kočka má nepředstavitelnou chuť k jídlu a touhle dobou jistě i hlad. Jak dlouho ji tarbíci vydrží?

Běžíte znovu k sousedům, zkoušíte garáž, jako zázrakem ji nechal otevřenou, s rachocením porážíte prázdné plechovky od oleje, mlhavým ránem zní dunění, v sousedství už jistě pilné ruce vytáčí 158, za jakouto sirén se přihnějí policie, tentokrát jsme tě dostali, kama-ráde, zbucují sousedy v hotelu na Malorce, ti možná budou, ale ne-musí svědčit ve váš prospěch, záznam v trestním rejstříku, rodina vyhozená na dlažbu, děti nemají pykat za zločiny otců...

Zbývají dveře z garáže do domu. Zamčeno. Jestlipak je za této si-tuace můžete vylomit, jenže sousedi odjeli na dva týdny, nemůžete tu nechat barák s vylomenými dveřmi, musel byste zavolat zámečníka atd. a ten by stejně přišel nejdřív za měsíc.

Podíváte se pode dveře a vidíte kočičí tlapky; kočka si nechce nechat ujít zábavu. Zahledíte se do klíčové dírky, uvnitř tma, klíč v zámku zevnitř...

Náhlé osvětlení. Časopis junáků, ročník 1958 - Náměty pro správné hochy, Jak vyzrát na zloděje. Zločinci zřejmě pode dveřmi zasunou noviny, zakrouží klíčem v zámku pomocí speciálního klíčového kroutiče, klíč spadne na noviny, zloděj si noviny přitáhne.

Zase domů, sebrat noviny, kleště, olejničku, rychle zpátky, šup šup, klíč padá na zem, zatáhnout za papír, sláva, máme ho. Neuvěřitelné, ale pravda.

Odemknout dveře. Kočka není nikde vidět; proběhnete pokoj po pokoji. Z obrovského věžáku, ve kterém je usídlena kolonie tarbíků, vás pozorují tisíce vyděšených očí; ani sex není tak zajímavý jako sledovat promáčeného, zoufalého muže v županu, jak lítá po místnosti. Hledáte pod postelemi. Podíváte se z okna a vidíte Opravdovou kočku, jak kráčí po cestě.

Před odjezdem na dovolenou soused zavřel vodu; aby to mohl provést, musel v koupelně vyndat z podlahy prkno. Tím se otevřela cesta do sklepení pod domem, do něhož se zívává kočka může do-stat tisíce a jedním způsobem. Přikryjete díru prknem, dupnete na něj, aby pořádně drželo, urazíte přitom vodovodní kohoutek...

Další oblíbená kočičí hra je:

Hodná kočička

Pravda, nezná to zrovna jako hra, ovšem nejdůležitějším pravidlem Hodné kočičky je, že kočka musí být hodná takovým způsobem, aby svému majiteli způsobila maximální problémy, aniž by ji mohl něčím praštit, protože ona je přece Hodná kočička. Mívali jsme kočku, která občas chytla nějaké malé a neškodné pištící stvoření a po-ložila ho na rohožku přede dveřmi. Znáte takové ty kovové rohožky, co vypadají jako mřížka od chladiče? A pochopitelně, když ráno od-cházíte z domu, nenapadne vás dívat se sám sobě pod nohy... Také, pravda, by to mohl být způsob, jak si Opravdová kočka připravuje tatarský biftek. Jenomže my jsme - stejně jako ona - viděli, že to je ve skutečnosti Hodná kočička.

Schrödingerovy kočky

a já tvrdím, že jsi určitě nechal otevřené okno

V dnešní době jsou všechny kočky Schrödingerovy. Jakmile tento fakt pochopíte, už vás nic v kočičím světě nepřekvapí.

Původní Schrödingerovy kočky vznikly jako výsledek nechvalně známého experimentu kvantové mechaniky konaného ve 30. letech (možná to nebyly původní kočky; žádné původní zřejmě neexistovaly).

Každý slyšel o slavném myšlenkovém pokusu Erwina Schrödingera. Strčíte kočku do bedny s lahví jedu, o čemž by spousta lidí pro-hlásila, že to už samo o sobě stačí. Pak přidáte malý mechanismus, který může - ale nemusí - láhev rozbít; to závisí na náhodném pohybu částic vysílaných nějakým radioaktivním materiálem. Ten je v té bedně taky. Je to velká bedna. Nu, a protože podle kvantové teorie je kočka v bedně zároveň částicí i vlněním - ne, moment. Ať je podle všech těch kvant čímkoli, to cosi je ve stavu, kdy není doopravdy ani mrtvá, ani živá, ale obojí a nic z toho zároveň, a to až do chvíle, kdy pozorovatel sundá z krabice víko a pozorováním jaksi zafixuje kočku v čase a prostoru atd. Zkrátka a dobře, buďto má před sebou kandidátku pro jamku za kůlnou, nebo prskající, lehce radioaktivní rozrušenou kouli se zadřenými kousky skla. Zvláštní je na tom to, že než se zvedne víko, nejen budoucnost kočky, ale i část její minulosti jsou neurčitě. Například už mohla být pět minut po smrti.

Takhle se aspoň celá věc dostala do učebnic. Už méně známá je práce skupiny vědců, kteří si neuvědomili, že

Schrödinger mluvil o "myšlenkovém experimentu" a, skutečně ten pokus provedli. I s bednou, radioaktivním zdrojem, lahví jedu, se všim. A samozřejmě s kočkou.

Přesto zapomněli na jednu důležitou věc. Zatímco pozorovatel nemá ani tušení, co se uvnitř bedny děje, kočka to ví sakra dobře. Můžeme předpokládat, že pokud perspektiva, že bude viset, dokáže přimět člověka k obrovskému vypětí, pak předtucha, že každou mi-nutu může nějaký chlápek v bílém otevřít bednu, přičemž je padesátiprocentní naděje, že v tu chvíli budete už mrtví, dělá s mozkiem pravé divy. Hnána tímto vědomím a možná i všemi těmi kvanty pole-tujícími po laboratoři si kočka zkrátila cestu časoprostorem a nako-nec ji našli trochu vyděšenou ve skřini vrátného. Přirozený vývoj se nicméně s chutí chytá každé noviny, a tak se tento způsob unikání z nepříjemných situací přenesl na potomstvo oné kočky. Měla hodně potomků. Uvážíme-li její nově nabyté schopnosti není ani divu.

Tento nový gen byl natolik dominantní, že většina koček v dnešní době má v sobě něco schrödingerovského. Pozná se to podle jejich schopnosti dostávat se do a ze zamčených prostorů, jako jsou třeba pokoje, domy, lednice, bedna, v níž jste ji chtěli odnést k veterináři a přísahali byste, že jste zavřeli víko atd. Pokud jste kočku večer vy-hnali z domu a ráno ji objevíte, jak vám poklidně spí pod postelí je to Schrödingerova kočka.

Někteří vědci tvrdí, že existuje i negativní Schrödingerův gen. Za-tímco plnohodnotná Schrödingerova kočka umí zalézat a vylézat z těch nejneuvěřitelnějších míst, ukazuje se, že jiným kočkám dělá potíže dostat se ven z široké roury, která je na obou koncích otevřená. Existují kočky, které často vidáte, či spíše slyšíte za lednicemi, v malých hluchých prostorech za skříněmi, v zamčených garážích a v jednom nám známém případě i uvnitř zdi (strašlivé Edgar Allan Poetické vize vedly k proražení otvoru poblíž místa, odkud se ozýva-lo kňučení, což samozřejmě donutilo kočku - byla to Opravdová koč-ka - k tomu, aby se schovala ještě hlouběji; nakonec vylezla až za 24 hodin, přivábena vůní jídla). Na druhé straně jsme však náchylní věřit tomu, že se nejedná o případy negativního genu, ale pouze o příklady hry Ofsajd (viz "Jak si kočky hrají").

Každopádně tato schopnost, které si valná většina majitelů Oprav-dových koček zajisté povšimla (a co když se vám třeba vrátí po pár dnech a je vykrmená - co? Obíhala prostě sousedy, nebo si odskočila do příští středy sníst si tu hostinu na uvítanou, kterou jste jí připravili?),vede k zajímavým spekulacím na téma:

Úloha kočky v dějinách

V různých knížkách se dočtete, že kočky se vyvinuly asi před 45 milióny let ze zvířat zvaných cibetky, což vůbec nebyl špatný začá-tek. Zdá se, že heslem prvních koček bylo "Čím dále od cibetek, tím lépe". Cibetky byly totiž velmi neurotické od okamžiku, kdy zjistily, že se z nich může - ehm - získávat cibet], z něhož se pak dělají vo-ňavky. Jak se to přesně dělá, nevím a nechci vědět. Zřejmě to bude nějaká příšerná procedura... no tak dobrá, zkusím se podívat. Je.^

Takže, abychom nezabíhali, velká rodina koček se vyvíjela, jak nejrychleji mohla, přičemž se snažila být co největší, nejrychlejší a nejzuřivější. Jo, takový strach, že by si vás někdo mohl splést s cibetkou, dokáže mnohé - zvláště když víte, že zbývá už jen pár tisíciletí a po Zemi se začnou pořlakovat protohominidi s lahví, no-žem a zkoumavým pohledem v očích.

Kočky se také rychle rozšířily, pochopitelně s výjimkou Austrálie, která jim ujela při kontinentálním driftu; tím se také vysvětluje, proč tam vyrostly tak velké krysy. Některé kočky byly pruhované, jiné zkoušely puntík; jedna dobře známá raná odrůda koček dokonce vy-nalezla otvárač na konzervy, a to sto tisíc let před vynalezením kočičího žrádla v plechovkách. Tím značně předběhla svou dobu, a proto také vyhybnula.

A pak se zčistajasna objevila malá verze koček a začala mňoukat na lidi.

Jen si to představte. Hlavu máte jak větel, pořád musíte myslet na to, co udělá ta nová záležitost - "oheň" - se životním prostředím, vět-šina velkých zvířat na planetě vás nepřestává pronásledovat a požírat, a najednou se zmenšený model jednoho z nich dostaví do vaší jesky-ně a začne příst.

Nejzajímavější na tom je, že ji tenkrát rovnou nesežrali.

Psy ještě dokážete pochopit. Pes je stádní typ a lidé jsou pro něj jenom trochu chytřejší vůdci smečky. Psi se hodí k tomu, aby vám pomohli uštvat věci, na které jste moc pomalí. Jenomže kočky - proč to nepřiznat, z hlediska prvních lidí se kočky nehodily k ničemu.

První kočka, která se odvážila vejít do jeskyně, ve skutečnosti přežila jen díky momentu překvapení. Člověk totiž ještě do té chvíle nepoznal zvíře, které by před ním buďto neutíkalo, nebo se po něm radostně nesápalo, mohutně slintajíc. Kočka ho prostě měla ráda.

Důvodem tohoto citu ze strany koček nepochybně bylo, že kočky věděly, že lidské bytosti mají rády je.

Byl jednou jeden venkovský statek. Venkovské statky přitahují kočky - takový už je zákon přírody. Chápete, kam mířím? Již víme, že Opravdovým kočkám nečiní problém cestovat v prostoru i v čase podle libosti, a tato legendární první kočka byla zřejmě na cestě mezi dvěma miskami žrádla, když se najednou něco pokazilo...

Napadá vás snad lepší vysvětlení? Například, že první člověk ne-měl nic lepšího na práci, než civět na divokou kočku a namlouvat si, že tohle žlutooké a prskající stvoření s placatou hlavou je pro něj přesně to pravé? Kdepak. Naše teorie musí vycházet z toho, že divo-ké kočky jsou doopravdy kočky domácí, které před několika tisícile-tími zdivočely, protože je něco pořádně dožralo - třeba to, že nikdo pořád ne a ne vynalézt ledničku.

Kočky představují ideální cestovatele v čase - to proto, že nemo-hou nosit střelné zbraně, tím pádem se základní námitka proti cestám proti proudu času - totiž, že byste si mohli náhodou zastřelit vlastního dědečka - anuluje. Jistě můžete zkusit stát se sám vlastním dědečkem, ovšem když se podíváte na normální rodinku koček ze statku, zjistíte, že pro kočky to není nic až tak neobvyklého.

Sex

Ech...

... tedy samozřejmě, záleží na tom, jak Opravdová kočka je, ro-zumíte...

Totíž...

Představte si, že takový mladý pan kocour potká ve vši počestnosti slečnu kočku a...

Chci říct...

Zkrátka a dobře, ušlechtilé kočky se kříží, kdežto Opravdové koč-ky se mrouskají. Křížení je lépe přenechat profesionálům, kdežto mrouskání zvládnou kočky docela samy.

Chovatelé koček bývají obvykle vznešeně vyhlížející dámy, které jsou i přes své šílenství docela příjemné a jejich obydlí se většinou dají poznat podle zahrady poseté roztomilými boudičkami a podle toho, že žrádlo pro kočky nevozí v plechovkách, ale v nákladáku.

Většina majitelů Opravdových koček s nimi nepřijde do styku ni-kdy. Jistě, může se stát, že vám padne do rukou zvíře, jehož vzhled nebo původ naznačují, že nepotřebuje péči ani veterináře, ani toho zdivočelého kocoura, co se vám potlouká po zahradě; když tedy in-vestujete částku, která donutí mužské členy rodiny trpce zauvažovat o rozdílech mezi kočičím a lidským světem, vrátíte se domů s hlavou plnou slibných čísel - to proto, že vám řekli, za kolik máte prodávat kořata.

Asi takhle: x vrhů za rok krát Y marek za kotě krát nechat si pár samiček krát X dalších vrhů rovná se !!!!!

Jenže majitelé Opravdových koček vědí, že život není takhle jed-noduchý. Mít domácí zvíře pro peníze se nikdy nevyplácí, ať si kdo chce říká. Nakonec se váš život změní v nepřetržitou noční můru složenou z drátěných plotů, účtů za krmění, truhlaření ve volné pří-rodě, faktur na kosmické sumy bůhví odkud a vaše obzory se silně zúží. A kromě toho, kdo by se o ten kočičínek staral, když odjedete na dovolenou?

Po pravdě řečeno se křížení v dnešní době dost zjednodušilo tím, že se jeho možnost odstranila úplně - dokonce natolik, že inzerátů "Zdarma do dobrých rukou" do značné míry ubývá a že populace koček se začíná skládat výlučně z tlustých vykastrovaných kocourů a štíhlých elegantních koček, pro které osvobození od radostí mateřství zjevně představuje nesmírnou úlevu. Nicméně v každé ulici najdete to, čemu se eufemisticky říká Ten kocour.

Takové zvíře může jen stěží být něčím jiným než Opravdovou kočkou. Za dávných časů by to byl prostě jen jeden kocour z mnoha, škrábající, prskající a udržovaný na uzdě tlakem ostatních. Ovšem dnes jsou jeho bývalí kolegové tlustí a líní, s jediným zřejmým zá-jmem - chrápat celý den - a děvčata jako by ani nechtěli vědět, o co jde. Takže se toulá sám houštinami, země se otřásá, králíci se klepou strachy v kotcích a psi - budme upřímní, průměrného psa dokáže převézt i neOpravdová kočka - jsou jeho slastně vyzývavým výrazem tak vyvedení z míry, že jakmile ho vidí, okamžitě nacházejí desítky naléhavých důvodů pro nonšalantní odchod středem. Nikým nerušen (a tím pádem nespokojen) hledá neustále kořist a jeho obludné Id s ním. Mlékaři si stěžují a listonoš vám raději nechává poštu u sousedů...

Znali jsme jednoho, který nacházel nezměrné potěšení ve rvač-kách s ostatními kočkami. Nešlo mu o nějaké fiktivní územní spory; dělal to jenom pro zábavu. Připízlil se k nim, když se vyhřívaly na sluníčku, a bez výstrahy se na ně vrhl. My jsme tou dobou vlastnili Opravdovou kočku, samičku - vy-kleštěnou a světem protřelou, původem ze statku, kde o velké kocou-ry, kteří myslí jen na násilí a sex (pokud možno na obojí na jednou) rozhodně nebyla nouze. Zpočátku, když ji ten posedlý idiot začal honit, utíkal v naprostém údivu. Pak jsme však měli příležitost být svědky konečného účtování.

Začalo to jako obvykle: pokus o znásilnění následovaný běžnou honičkou mezi baráky s tlapkami protáčejícími se ve vzduchu (viz Kreslené kočky; každá kočka má v sobě něco kresleného). Nakonec se naše Opravdová kočka vyškřábala na sud na vodu, počkala si, až se její pronásledovatel zachytí předními prackami za okraj sudu a zadními bude hledat oporu, aby své chtíčem roztřesené hruškovité tělo vyšvihl vzhůru, a vrazila mu jednu pořádnou přes čumák. Byla to rána, na kterou by byla každá Kreslená kočka právem hrdá; přísahám, že se napřáhla minimálně o 300 stupňů, a výsledkem byl zvuk, jako když se páře hedvábí.

Načež klidně seděla na sudu a sledovala jeho vyjevený obličej s výrazem, který jako by se tázal, jestli si nepřeje ještě nášup a zdali-pak se cítí spokojeně?

Situace se poté vyřešila poměrně hladce tím, že obě zvířata před-stírala, že se navzájem nevidí - jako když potkáte někoho, s kým ne-můžete tak jako tak nic dělat. To byl vynikající výsledek; ten kocour byl totiž Schrödingerův, a než ho vzal k sobě souseď, přitoulal se z nějakého jiného časoprostoru vlastního Schrödingerovým kočkám s utkvělou představou, že náš dům je přirozeným domovem. Nicméně naše Opravdová kočka na něj nikdy nesyčela, protože to by zna-menalo uznat jeho existenci a něco takového bylo proti všem pravi-dlům; místo toho si oba (patrně díky zvláštnímu druhu telepatie) dá-vali záležet na tom, aby se nikdy neocitli v téže místnosti. Trochu nám to připomínalo divadelní frašky, kdy někdo předstírá, že má jed-novaječné dvojče, a neustále vyskakuje z oken, jen aby se o pár vteřin mohl v jiném saku vynořit ze dveří knihovny, hledat sám sebe a lito-vat, že se propásl.

Hygiena

Kočky měly vždy o hygieně dobré mínění a stejně mlhavé před-stav jako lidé, t.j. "co se schová, to neexistuje".

Především šlo o to, nikoli žít hygienicky na úrovni, ale mít svědky na to, že jsme se o to snažili - např. při pokusech o přetažení linolea do své bedýnky s pískem.

Co je vlastně hygienického na tom, že se někdo myje vlastními slinami?

Na druhé straně však Opravdová kočka vítězí nad všemi ostatními domácími mazlíčky v jednom směru:

Opravdové kočky vědí, k čemu slouží koupelna.

Jednoho dne jsme se vrátili domů a shledali, že naše Opravdová kočka se díky obvyklým pohybům v časoprostoru

nachází Uvnitř a nikoli Venku, jak jsme původně předpokládali a z toho důvodu také nepřipravili bedničku s pískem. Opravdová kočka se tvářila trochu provinile, i když jsme věděli, že to je její normální výraz - dokonce i při dýchání vypadala, jako by kradla vzduch. Zběžná prohlídka tradičních východišť z nouze (tma-vé kouty, krb) neodhalila nic nepříjemného, co už by tam nebylo předtím.

Až do chvíle, kdy jsme o mnoho později vstoupili do koupelny.

Lépe řečeno do vany...

V takovém okamžiku se vás zmocní smíšené pocity. Pochopitelně cítíte lehký obdiv k tomu, že v domě plném kobereců si Opravdová kočka zvolila jedno z mála míst, kde se dá snadno umýt hektolitry horké vody a desítkami lahví čistících prostředků (kupodivu, naše příručka 1000 rad pro domácnost se nezmiňuje o tom, jak řešit kočičí - ehm - problém ve vaně). Na druhé straně vás napadá, proboha, to je přece vana, tolik jsme se těšil, až si do ní vlezou, a teď abych se do konce života nekoupal...

Zvláštní byla reakce jiných majitelů Opravdových koček. Řekli: no ne, to se vám stalo poprvé? A pak mi začali vyprávět o té kočce, co o ní někdo slyšel, jak se naučila používat splachovací záchod. Něco vám povím, to máte, jako když chcete kočku odnaučit chodit na ptáčky. Nejlepší je nechat spuštěné prkýnko, to je přesvědčí.

Opravdová kočka na kolech

Výběr není příliš velký. Kočka cestuje buďto:

a) v bedně,

nebo

b) v hrůze.

Je s podivem, že psi dokáží ujet autem libovolnou vzdálenost a po příjezdu na místo zvesela vyskočit z vozu, jako vždy připravení zve-dat tlapky, slintat, hrabat, kousat malé děti a vůbec dělat všechno, co dělá psa psem, zatímco pro kočky je cestování značně vyčerpávající.

Poslední výzkumy však ukazují, že určité malé procento Opravdových koček má jízdu autem docela rádo, ovšem jen tehdy, splňuje-li beze zbytku jejich požadavky. Jedna z našich koček se ve voze cítila jako doma, jakmile mohla sedět řidiči na rameni a sledovat sil-nici před sebou, což je zřejmě proti předpisům].

Zvířata volně pobíhající po autě nejsou nikdy to pravé ořechové. Nejhorší jsou obvykle kozy, ale dokud nezjistíte, že máte pod brzdo-vým pedálem zakleslou želvu, nevíte, co je to opravdový strach, ani co vlastně znamená "klidné stáří". Ukázkový příklad trampot provázejících cestování s kočkou po-skytli naši přátelé, kteří se při stěhování do jiného města rozhodli vzít s sebou kočku.

Stalo se to na poslední cestě - znáte to: necháte klíč u sousedů, slíbíte jim, že zůstanete ve styku, vykopete několik oblíbených rostlin a konečně vyjedete s autem plným věcí, které stěhováci odmítli naložit, jako děti, různé nádoby a kočka.

Všechno se zdálo být v pořádku, protože co se kočky týkalo, bylo auto jenom soubor zajímavých míst ke spaní na kolečkách, a tak zve-sela vyjeli na dálnici, dovedete si to představit, takové to "Mami už tam budeme?" - "Ne, miláčku, tobě není špatně, tobě se nechce blin-kat" apod.

A pak zastavili v motorestu.

Zbytek příběhu už jistě dokážete uhodnout sami. Pro ty, kdo si ješ-tě nejsou jistí, to vypovím po lopatě:

Na kočku zapomněli. Vystoupili, nakrmili se, nasedli, ujeli dalších sto padesát kilometrů, zdraví dojeli, začali vybalovat, kočka nikde. Musela vyskočit z auta, zatímco jedli.

Je půlnoc, na opuštěné parkoviště motorestu se vřítí automobil, z něhož se vypotácí muž na prahu hysterie s plastikovou miskou a lžící, pobíhá kolem vozu, přičemž se snaží vypadat co nejnenápadně-jí, buší do misky lžící a přiškrceným falzetem volá "Micinko!" (tehdy ještě nebyl registrovaným členem Kampaně; kdyby jím byl, nenechal by se takovou situací zaskočit a svou kočku by prozíravě pojmenoval Huš! nebo Fuj!).

Uběhne hodina. U nejméně nepříjemné servírky v motorestu ne-chá telefonní číslo, vyrazí na cestu k domovu, před očima obraz Mi-cinky zalisované do asfaltu...

Kočka ho nechá podusit až do chvíle, kdy už jsou skoro doma; tehdy vyleze na zadní sedadlo a začne se dožadovat potravy. V přečpaném obstarožním vozidle si totiž našla cestičku přes opěra-dla do kufru, kde se pohodlně uvelebila za rezervou. Přesně, jak jste předpokládali.

Kampaň za Opravdové kočky vám doporučuje jednoduchý způ-sob, jak celý problém stěhování koček snadno a rychle vyřešit. Jed-nou provždy se zbavíte veškerého toho skrývání se pod postelí, pode-zíravého vykukování ze zadních dveří a raněných pohledů.

Víte, věc se má tak, že normální Opravdová kočka se neváže ani tak na lidi, jako na zaběhané zvyklosti a prostředí. Dneska je v módě obdivně slintat nad ženami nebo muži, kteří se raději vzdají slibné kariéry, aby mohli svého partnera následovat až na konec světa, a nikoho ani nenapadne pozastavit se nad tím, že rodinná kočka strávi-la roky vyhledáváním ideálních míst ke spaní, tras pro toulání atd. Lidské bytosti v jejím okolí jsou pouhé dary Matky Přírody sloužící k otvírání ledniček a plechovek. Jistěže, kočce mohou přirůst k srdci. I vám můžou přirůst k srdci pantofle, když už jsme u toho; jinak je mnohem snadnější zvyknout si na nové dvounohé tvory než na nové spací koutky.

Zkrátka, Kampaň za Opravdové kočky má za to, že stěhujete-li se, to nejlepší, co můžete pro svou kočku udělat, je

nechat ji na míst, kde stráví přesně 0,003 vteřiny smutku, načež se trochu stydlivě přilepí na paty novým nájemníkům. A co se týče vás, náhle osamělých milovníků koček, nezuoufejte - během několika dní se u vašich nových dveří objeví i nová kočka. Domníváme se, že je musí posílat nějaká agentura.

Opravdová kočka a jiná zvířata

Pamatujte, že kočka instinktivně dělí fauna na:

1. to, co ji může sežrat,
2. to, co může sežrat sama,
3. to, co může sežrat sama, ale bude toho okamžitě litovat,
- a 4. jiné kočky.

Přitom můžeme očekávat, že ji nijak nevyvedou z míry:

- a) pokrmý na bidýlkách
- b) pokrmý v klecích (tzv. Zpěvné Menu),
- c) potrhle, roztržené pokrmý v kotech, které mohou být v nejhorším případě donuceny zúčastnit se společně s Opravdovou kočkou, dvěma panenkami a plyšovým medvídkem čajového dýchánku na dvorku, na němž se podává voda z kaluže a suchary z popelnice,
- d) jiné opeřené pokrmý, které někdo laskavý lákána dvorek na drobečky,
- e) pokrmý v jezírkách, bazéncích a akváriích,
- f) takové ty hnusné velké štekající věci,
- g) různé.

Člověk se až někdy diví, že si dokážou uchovat zdravý rozum. Ve skutečnosti - jak ví každý majitel Opravdové kočky - překonávají nesnáze způsobené čímkoli z výše uvedeného přehledu tím, že předstírají, že problém neexistuje. Úplně jako my.

Jediné domácí zvíře, které jsem kdy viděl vyvést Opravdovou kočku z konceptu, byla želva. Možné je to tím, že kočka dělá potíže smířit se s faktem, že želva je také zvíře, které jenom vypadá jako nějaká zahradní dekorace, která se bůhvíproč najednou začala pohybovat.

V té době ještě nebylo zvykem cpát želvy do beden, aby přežily zimu - dneska už nikdo želvy nepěstuje a prosíchlá se, že ty staré stojí strašné peníze. Ta naše obyčejně zimu prospala před krbem a probouzela se jen obden, aby si snědla kousek zeleného salátu. Mírumilovné, nerušeně žijící zvíře; to ovšem nemohlo nadchnout Opravdovou kočku, která shledala, že želvu nemůže nijak postrašit. Želvy neznají slovo "strach" - a po pravdě řečeno, ani žádné jiné slovo. Jistě, rozum jim velí zmizet pod krunýřem, jakmile se někde něco šustne, avšak kočka ležící u ohně je pro ni pouze hromádka kožešiny, pod níž je příjemné se zavrtat. Příkradou se k ní plíživým krokem (želvy to ani jinak neumějí) a kočka si uvědomí, že je něco v nepořádku, teprve když ji okraj krunýře začne zvedat ze země. Kočka uraženě odkráčí, posadí se do kouta a tváří se ustaraně. Další fáze je, když želvě zachutná žrádlo pro kočky; v takovém případě se Opravdová kočka trpně posadí vedle želvy, která se zoufale zmítá na zádech, a zhluboka si povzdechne.

Opravdová kočka a zahrádkář

Hrášek, salát, česnek, rajčata... to jsou prvotní zájmy průměrného zahrádkáře.

Kameny, rákosky, drátěné pletivo a nášlapné miny, to jsou prvotní zájmy průměrného zahrádkáře, který zároveň vlastní Opravdovou kočku.

Jistě, zahrádku můžete obdělávat, i když se to kolem hemží Opravdovými kočkami, avšak v takovém případě je na místě zvýšená bdělost. Jak poznamenal jeden zoufalý Opravdový zahrádkář, "Nejde jenom o to, co udělají, ale taky o to, co udělají potom". Představte si třeba pečlivě uhrabané kuželovité hromádky, z nichž tragicky vyčuhují žlutavé zbytky čehosi, co měly být fazole.

O hliněné balistické střele jsme se již zmiňovali. Mezi další možné způsoby ochrany patří:

1. Věci, které rachotí, bouchají, bzučí a vrčí

Podívejte, takovéhle serepetičky už nikoho nepolekají. Snad jediné krtky. Mimochodem, když jsme u toho, od doby, co jsme si tyhle krámy rozestavili na zahradě, jsme tam krtka neměli. Vlastně jsme ho tam neměli ani nikdy předtím.

2. Drátěné bludiště

Opravdová kočka ho snadno překročí.

3. Chemické zbraně, včetně Odstrašujících kuliček, Děsivého prášku a podobných nesmyslů

Protože, sotva jsme něco z toho rozsypali po zahradě, začalo lít jako z konve, nevíme, jestli tyto přípravky účinkují.

Víme jenom, že jejich používání v nás vyvolávalo značně rozporné pocity; dodnes se domníváme, že jsou zakázány nějakou mezinárodní smlouvou, o které se niko neobtěžoval nás informovat.

Vtip je v tom, že touha kočky proniknout na vaši půdu je mnohonásobně větší, než vaše touha jí v tom zabránit.

Příroda je mocná čarodějka a tím pádem nás napadá

4. Velká role drátěného pletiva

Nejlepší přítel zahrádkáře. "Uvidíte, jak protáhnou obličej, až nařazí na neproniknutelnou stěnu chránící vaše semínka", praví rekla-my.

Pletivem můžete obtočit jak fazole a rajčata, a tak i cennější ovocné stromy. Nevýhody tohoto přístupu jsou a) zahrada

vypadá jako vojenský tábor, b) pletivo má tendenci plést se pod nohy a trhat šaty, a c) rostliny pletivem prorůstají. Třeba u cibulí to tak moc nevadí, jenže u brambor jsme plot nechali příliš dlouho a nakonec jsme je museli vykopávat v jednolitém bloku.

Jestliže jsou pro vás tyto nevýhody rozhodující, zkuste

Prak

Ovšem my takoví nejsme].

Opravdová kočka a děti

Ach, to bude krásné, jak budou spolu vyrůstat.

Inu, ne tak docela. Než takové obyčejné dítě přestane vypadat jako Winston Churchill, kotě už dávno vyrostlo a pokud jste nepodnikli Patříčné kroky, má i svou vlastní rodinu. Děti je vždycky všude plno, koček také, a vám pomalu nezbyde, než si postavit jiný dům na opač-ném konci města.

Opravdové kotě v Opravdové domácnosti s potomstvem může očekávat, že bude:

1. Popotahováno.
2. Popostrkováno.
3. Uvězněno v Barbiině domečku společně s Barbie, Kenem ob-lečeným do Barbiiných šatů], jednorukým plyšovým medvídkem, strašlivým Protoplastikoidem s laserovým dělem a "Mým malým poníkem".
4. Krmeno naprosto nevhodnou stravou. Do této kategorie mů-žeme zařadit hrášek, mazlavé růžové žužu a krabici Kočičích pochoutek nacpáno do kočky během tří minut.
5. Oblékáno do naprosto nevhodných úborů (viz Cindy, Barbie, medvídek aj.)
6. Přenášeno na ruce prostrčené pod břichem, takže na obou stra-nách se bimbají velké kusy kočky. (Je s podivem, že většina koček proti tomu nic nenamítá, dokonce ani tlustí vykastrování kocouři. Asi půjde o stejný případ jako u jednorožců - s těmi vyjdou jenom mladé panny. My ostatní potřebujeme pár stehů.)

Obecně není pravda, že zvířecí a lidská mláďata spolu automatic-ky musí vycházet dobře. Spíše jde o to, že zvířecí mláďata ještě nejsou dostatečně zkušená na to, aby věděla, co mohou čekat.

Radši se držte štěnat. Štěňata jsou prakticky dětivzdorná.

Kočky, o které jsme přišli

Jak jsme již naznačili, člověk se v průběhu staletí snažil překonat některé své nedostatky - svou neschopnost uštvat srnce, vytáhnout z nory jezevce, nakusovat zlodějům zadky, tahat hlubokým alpským sněhem soudky s rumem apod. - tím, že si vždy vychoval psí pleme-no, které dnou činnost provádělo za něj. Pes tudíž fungoval jako plas-telína, která je stále po ruce a kterou je možné natahovat do délky nebo stlačovat do šířky podle potřeby.

Vzhledem k tomu, že ani nejvyšší vědecké kruhy dnes nijak ne-protestují proti spekulacím, jak mohly věci vypadat, kdyby se historie vyvíjela jinak, začalo se výzkumné oddělení Kampaně za Opravdové kočky zabývat otázkou, co by se stalo, kdyby člověk neměl k dispozici psy.

Představme si třeba, že vypukl strašlivý mor, nebo že psi byli zlikvidováni několika ničivými, přesně mířenými dopady meteori-tů už někdy v Mladším Obscénu. Z toho je možné odvodit několik do dnešní doby neznámých šlechtitelských pokusů. A přeskočíme-li do žhavé současnosti, mohli bychom vidět následující:

Buločka: Vypěstována už ve 14. století pro účely zabíjení býků. Její nasazení se však nesetkalo se zvláštním úspěchem a vedlo téměř okamžitě k vyhynutí celé rasy, protože buločka nedokázala tvářit v tvář rozzuřenému býkovi překonat přirozený instinkt skočit po něm, popadnout ho do pracky, vyhodit ho do vzduchu, sebrat atd.

Špicmína: Velmi oblíbená kočka pytláků, protože v sobě kombi-nuje dobré vlastnosti pekingských čičin, buloček a vůbec všeho, co šlo zrovna kolem a včas neuteklo. Špicmína, vzhledem připomínající podvrtačka, je známa svou inteligencí a vychytralostí. Je dokonce tak inteligentní a vychytralá, že ji těžko donutíte, aby vůbec něco dělala. Kupříkladu jejím oblíbeným způsobem chytání králíků je poslat jim anonymní zprávu složenou z písmen vystřižených z novin a obsahu-jící nabídku, které nemohou odolat.

Kočka prince Charlese: Všeobecně známá rasa, snadno rozezna-telná podle dlouhého čenichu a velkých uší.

Pekingská čičína: Nejmenší kočka na světě. Pekingské čičiny by-ly původně vyšlechtěny na dvoře císařské dynastie Šung-u-hse a mezi evropské pěstitele se dostaly až začátkem 17. století. Zpočátku před-stavovaly jen živou hračku urozených dam, avšak brzy se zjistilo, že mohou být i užitečné, protože jsou stejně velké jako myši, takže mo-hou pronikat do myších děr a pobíjet tyto hlodavce přímo v jejich úkrytu.

Hony na myši pomocí vycvičených pekingských čičin se staly na krátkou dobu oblíbeným sportem vyšší společnosti; tato zábava však přinesla dlouhodobé problémy, jelikož inteligentní pekingské čičiny si v děrách uvědomily, že po vybití myši mají zámecké zdi jenom pro sebe a že tedy není nutné ani rozumné vylézat ven.

V některých částech země ještě dnes zneprjemňují život místním obyvatelům nejen kradením potravin, ale také předením, které zvláště v noci znemožňuje hostům spánek.

Koktail: Kočka vyšlechtěná především k tomu, aby bojovala s jinými kočkami. Díky a zatím nevysvětlenému výskytu lamarekovské dědičnosti přišel koktail o uši už v 16. století, o ocas - na který se mohli protivníci pověsit - ve století sedmáctém a později i o všech-ný chlupy, přičemž se jeho zuby a drápy prodloužily a zesílily. Obyčejná kočka, která narazí na koktaila, by mohla stejně dobře narazit na roztočenou vrtuli. Koktail se dobře hodí k dětem.

Labradorská retrieverka: Často ji vidíme na zadních sedadlech aut řízených osobami oblečenými do zelených kalhot a takových těch kazajek, co vypadají, jako by je ušili z proležené matrace. Jako lo-vecká kočka si labradorská retrieverka získala uznání za to, jak dokáže uštvat zvěř, pustit ji, znovu ji uštvat, chvíli po ní skákat a pak z ní půlku přinést pánovi.

Jezevčička hrubosrstá: Milé domácí zvíře, často přezdívané "sa-lámová kočka". Je velice oblíbena zvláště v domácnostech, kde si nemohou dovolit těsnění pode dveřmi. Také je to jediná kočka, která se vám dokáže otírat o přední i zadní stranu nohou zároveň.

Micamut čili Kočka aljašská: Často jej používají líní Eskymáci, lovci, horalé apod. Za chladného počasí odmítá vycházet ven.

Kočka svatého Bednarda: Mnohý vyčerpaný turista napůl zahra-baný ve sněhu se dokázal vyhrabat a zahřát pouhým vztekem, když spatřil, jak se dvacet metrů od něj tato kočka stáčí do klubíčka a klid-ně usíná. Její pěstování se nikdy nesetkalo s velkým úspěchem, pro-tože filozofie tohoto chovu vycházela z přirozeného kočičího smyslu pro milosrdenství a ochotu pomoci bližnímu...

Dobrmáčka: Toto plemeno vzniklo na americkém Jihu, kde se používalo ke stopování uprchlých otroků a trestanců, kteří mohli sku-tečně mluvit o štěstí, protože i když má dobrmáčka vynikající čich, neví co s ním.

Německý ovčičák: Na ovce nikdy moc nebyl, avšak na druhé straně je milován policejními sbory na celém světě. Přirozená touha koček otírat se o lidi vedla u tohoto 150 kg těžkého plemene k touze vyrážet dveře a porážet lidi na podlahu, kde na ně mohli ovčičáci bez problému slintat. (Nejslavnějším německým ovčičákem byla filmová hvězda Rin-ČinČin, který krátce zazářil na filmovém nebi ve 40. letech. Jakmile se v jeho blízkosti vyskytly mosty, které se řítily do propasti těsně před jedoucimi vlaky, hořící několikapatrové síroťčince nebo lidé, kteří se ztratili ve starých uranových dolech, RinČinČin neváhal, se-bral se a šel si najít něco k jidlu. Ovšem velmi fotogenicky.)

Budoucnost Opravdové kočky

je, pokud jsme připraveni přijmout Schrödingerovu teorii, růžová. Zdá se, že poslední člověk na Zemi jednou vyhlédne ze svého protia-tomového bunkru a uvidí před sebou kočku, jak netrpělivě čeká, až se otevře lednička.

Na teoriích ovšem tak úplně nezáleží. Opravdové kočky si na svém přežití dávají velmi záležet a podařilo se jim tuto snahu propra-covat v jisté umění. Které jim tuto snahu propracovat v jisté umění. Které jiné zvíře dostává žrádlo ne proto, že by bylo užitečné, hlídalo dům nebo zpívalo, ale čistě proto,ž e kdy se nažere, tváří se spokoje-ně? A přede. Předení je hrozně důležité, tím to kočka vždycky vyhra-je na celé čáře. Díky předení je člověk ochoten zapomenout i na Věci pod postelí, občasný zápach nebo zoufalé kvičení ve čtyři hodiny ráno. Jiní tvorové se snažili o velké zuby, dlouhé nohy nebo rychlé mozky, kdežto kočkám dokonale stačil zvuk, který oznamuje celému světu, že jsou šťastné a spokojené. Čekali byste, že předení by mělo kočkám vadit v boji o přežití, kterému se říká přirozený vývoj; místo toho zajistilo kočkám mnohem lepší zacházení, než jaké mohla a může očekávat většina jiných zvířat, máme-li na paměti historii ne-šťastných přehmatů lidstva ve vztahu k okolním tvorům. Kočky se naučily, jak se vyvíjet v prostředí vytvořeném přírodou, nicméně ovládaném lidmi, a naučily se to sakra dobře. Předení znamená "když budu šťastná já, budeš ty taky". Reklamním agenturám trvalo celá staletí, než tuto prostou pravdu pochopily, a když se jim to konečně povedlo, prodaly nesmírné množství plyšových hraček.

To se tedy musí Opravdovým kočkám nechat.

A když jim to nenecháte, počkají, až se otočíte zády, a stejně si to vezmou samy.

Každopádně je hezké představovat si, že pokud se budoucnost ukáže být lepší, než jak ji lidé dnes předpovídají - t. j., pokud bude vůbec nějaká budoucnost, že za nějakých sto let ode dneška, mezi válci koulemi nějaké vesmírné kolonie, budou báječní, aktivní lidé s odvážným pohledem v očích (ti, co vědí, jak dolovat železo z asteroidů a tak) pořád postávat před svými biomoduly a bušit lži-cemi do plastikových talířů.

A volat "Huš!" nebo "Fuj!", pokud jim zbude aspoň špetka zdra-vého rozumu.

Terry Pratchett

V zásadě o sobě odmítá poskytovat životopisné údaje s odůvodněním, že to čtenáře stejně nezajímá, protože se chtějí pustit do knihy a ne se prokousávat spoustou povídaní, které má dokázat, že je autor moc zajímavý člověk. Proto se kusé informace o jeho životě nesou v duchu jeho knih.

Narodil se v Buckinghamshiru roku 1948 a stále ještě nezemřel. Začal pracovat jako novinář v roce 1955. Dělal vše, co žurnalistika nabízí, snad s výjimkou nedělních fotbalových zpráv. Podařilo se mu vyhnout všem dobrodružným zaměstnáním, kterými je většina spiso-vatelů přinucena se živit, aby měla vůbec o čem psát. V touze najít si klidné místočko se T. Pratchett stal tiskovým mluvčím Central Elect-ricity Generation Board, což je společnost atomových elektráren. V roce 1987 zjistil, že ho psaní baví víc než skutečná práce a od té chvíle se počet jeho děl vyjadřuje

dvoumístnou číslicí a mají své stálé místo v žebříčku bestsellerů.

Žije v Somersetu s manželkou Lyn a dcerou Rhiannou a neustále se živí novinářskou profesí, protože jak tvrdí, může tak pracovat v teple, suchu a nemusí zvedat nic těžkého. Dále se prohlašuje, že psaní knih je největší legrace, jakou si může člověk užít sám.

Jeho koníčkem je pěstování masožravých rostlin.

Terry Pratchett
NEFALŠOVANÁ KOČKA

Z anglického originálu
THE UNADUTERATED CAT,
vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz Ltd
v Londýně 1992,
přeložil Tomáš Hrách.
Graficky upravil Miloslav Havlíček
Vydalo nakladatelství TALPRESS Praha
jako svou 28. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. p.
První vydání, Praha 1993.

ISBN 80-85609-19-3

Cena včetně DPH 40 Kč

V roce 1993 nakladatelství Talpress připravuje k vydání další z děl Terryho Pratchetta:

Terry Pratchett: BARVA KOUZEL

První kniha z cyklu románů ze Zeměplochy - světa ve tvaru plochého talíře, co leží na hřbetech čtyř slonů, stojících na krunýři obrovské želvy, která rozvážně kráčí vesmírem. V barvě kouzel se děj odvíjí z návštěvy prvního turisty Zeměplochy, jehož má doprovázet nedostudovaný čaroděj Mrakoplaš. Host je posedlý touhou po poznání a díky tomu oba prožívají zapletené situace.

Terry Pratchett: LEHKÉ FANTASTIČNO

Druhá kniha ze Zeměplochy pokračuje ve stejně bláznivém stylu - tentokrát se ve vesmíru objeví hvězda, která ohrožuje existenci světa na krunýři obrovské želvy, a může ho zachránit jen soustředěný nápor Osmi kouzel. Jedno z nich nosí v hlavě čaroděj Mrakoplaš, ale neumí ho používat. Celý kolotoč se roztáčí na plné obrátky, hon na prvního turistu a jeho průvodce ještě komplikuje vzájemná soupeřivost mezi jedinými možnými zachránci Zeměplochy.

Každý čtenář žánru sci-fi a zábavné fantasy si jistě přijde na své.

OPRAVDOVÁ
KOČKA

Opravdové kočky nenosí obojky; někdy ovšem na sebe nechají navléci šatičky pro panenku, načež sedí s debilním výrazem v obličeji a pozorně sledují své okolí, aby se nakonec jediným mocným skokem vyvlékly z kočárku, čepičky i zástěrky najednou.

Opravdové kočky nejsou ani jednoznačně sebevědomé, ani jedno-značně neurotické. Jsou tak trochu obojí, úplně jako opravdoví lidé.

Opravdové kočky vám klidně snědí pudink, drůbky, málo a vůbec cokoli, co necháte na stole, pokud nabudou dojmu, že jim to projde.